

Arrest

nr. 287 563 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun en soennitisch moslim te zijn. U werd geboren op Xste van de Xde maand van X (Gregoriaanse kalender: X) in het dorp Ghorma, gelegen in het district Spera in de provincie Khost. U woonde hier samen met uw vader, moeder, zussen en broers, alsook uw ooms langs vaderszijde genaamd A. en Z.. De oudste van uw ooms, A., was sinds vrij lange tijd bij de taliban, en de jongste, Z., vervoegde hem recent. U weet niet precies waarom ze zich bij de taliban aansloten, maar ze zeiden dat ze vochten om hun moederland te bevrijden van indringers. Uw vader was niet akkoord met wat zij deden, en zei dat ze het verkeerde pad gekozen hadden.

Hij was geen talib, en zorgde voor de bergen van pijnbomen en timmerhout die hij samen met zijn broers in eigendom had. Uw ooms langs moederskant hadden zich op hun beurt aan de zijde van de overheid en buitenlandse troepen geschaard. Ze dienden bij de Khost Protection Force (KPF), speciale eenheden die onder het bevel van het Amerikaanse leger stonden, en leefden in het centrum van Matun, dichtbij de Amerikaanse basis Salerno. Uw paternale ooms wisten wat zij deden en zeiden dat het marionetten van de Amerikanen waren. Ook zeiden ze dat u tegen hen moest vechten en u moest aansluiten bij de taliban, en probeerden ze via u informatie te achterhalen over de locatie van uw maternale ooms.

Een zevental maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw jongste paternale oom, Z., gearresteerd door de autoriteiten toen hij per fiets een ander talibanstrijder ging ophalen in het provinciecentrum. Hij kreeg een straf van vijf jaar en twee maanden en werd opgesloten in de gevangenis van Khost. Vier of vijf maanden later eiste uw andere oom, A., dat u zich bij de taliban zou voegen, wat u echter niet wilde. Uw vader vroeg hem om u niet mee te nemen, maar hij zei dat het zijn zaken niet meer zijn omdat u opgegroeid was. Toen u zei dat u niet met hem mee wilde gaan sloeg uw oom u met een houten stok en gooide hij een steen naar u. Ook dwong hij u om te stoppen met school waarna u thuisbleef. Vervolgens ging hij weer naar de taliban, en toen hij zo'n twee maanden later terugkeerde eiste hij opnieuw dat u hem zou vervoegen. Hoewel u opnieuw niet akkoord ging, maakte hij deze keer duidelijk dat hij u onder dwang zou meenemen wanneer hij weer zou terugkeren naar de taliban. Uw moeder was erg bezorgd en huilde veel, en toen uw vader terugkeerde van de moskee bracht ze hem op de hoogte. Vervolgens zei uw vader dat hij u de volgende dag ergens naartoe zou brengen maar dat u niets mocht zeggen tegen niemand. Vroeg in de ochtend ging u samen met uw vader naar het provinciecentrum van Khost van waar jullie met uw oudste maternale oom belden. Hij gaf jullie het nummer van een mensensmokkelaar, die jullie kort nadien ontmoetten om uw reis te regelen. Deze smokkelaar bracht u meteen naar Kabul, van waaruit jullie verder per bus naar Nimroz gingen. Daar stak u illegaal de grens met Pakistan over, waarna u doorreisde naar Iran. Via Iran stak u de grens met Turkije over, waar u drie maanden bleef omdat u niet meteen in Griekenland geraakte. Terwijl u in Turkije was werd uw maternale oom Ab.R. neergeschoten voor zijn eigen huis door gewapende talibanstrijders. Uiteindelijk geraakte u toch in Griekenland en reisde u na twee maanden door naar Macedonië en Servië. U was ongeveer vier maanden in Servië, en ondernam verschillende vergeefse pogingen om via containers in Italië of Oostenrijk te geraken. Uiteindelijk ging u via Bosnië te voet naar Kroatië, Slovenië en Italië, van waaruit u via een container in Frankrijk geraakte. Daar nam u een taxi naar België, waarop u op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werd uw maternale oom S.B. samen met zijn gezin geëvacueerd naar de Verenigde Staten. Uw andere oom, Ah.K., was destijds thuis met verlof en geraakte niet op de luchthaven voor evacuatie. Vervolgens ontving hij thuis twee brieven van de taliban met de vraag om voor hun commissie te verschijnen, waarna hij illegaal het land verliet en naar Turkije reisde. Van daaruit probeert hij momenteel via de Amerikaanse ambassade naar de VS te geraken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw eigen taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de taskara's van uw ouders, de taskara's van uw maternale ooms, documenten met betrekking tot het werk van uw maternale ooms bij de KPF, diverse foto's van uw maternale ooms tijdens hun werk voor de KPF, foto's van uw overleden maternale oom Ab.R., brieven van de taliban gericht aan uw maternale oom Ah.K., de wapenlicentie van uw maternale oom Ah.K., en een document met betrekking tot de arrestatie en opsluiting van uw paternale oom Z..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (dd.08.03.2021) verklaarde u immers geboren te zijn op X, oftewel zo'n 17 jaar en 6 maanden oud te zijn (zie administratief dossier).

Op basis van het medisch onderzoek uitgevoerd op 18 maart 2021 in het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen werd echter vastgesteld dat u reeds meerderjarig was, met een schatting van 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar (zie beslissing van de dienst Voogdij dd.19.03.2021). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Het feit dat u zich onterecht als minderjarig voordeed en bovendien ook blijft volhouden dat u pas recent meerderjarig werd (CGVS p.3), ondermijnt bovendien uw geloofwaardigheid bij voorbaat. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u op het CGVS verklaarde dat u geboren bent op 28/12/1382 (Afghaanse kalender), wat overeenkomt met 18/03/2004 (Gregoriaanse kalender), en opvallend genoeg helemaal niet overeenkomt met de geboortedatum die u eerder opgaf, met name 30/09/2003 (zie registratie verzoek om internationale bescherming + fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling).

Daarnaast zijn de door u beschreven persoonlijke problemen met uw paternale ooms, die bij de taliban zouden zijn, niet aannemelijk. Zo is het onder meer opmerkelijk dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat u problemen had met de taliban in uw dorp (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd.08.03.2021) en niet vermeldde dat u eigenlijk problemen had met uw paternale ooms die bij de taliban zouden zijn. Pas bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat uw twee paternale ooms lid zijn van de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.23.04.2021), wat de geloofwaardigheid van dit element een eerste maal in vraag stelt. Daarbij stelde u dat de oudste van uw twee paternale ooms zich als eerste bij de taliban aansloot, en dit reeds vrij lang geleden, maar is het merkwaardig dat u er geen idee van heeft waarom hij dit deed, of wat hem hiertoe aanzette (CGVS 14). Uw vader ging hier immers absoluut niet akkoord mee (CGVS p.14), en ook geen andere familieleden gingen uw oom voor (CGVS p.17-18). Dat u gelet op deze context niets kon vertellen over de omstandigheden waarin uw oudste oom besloot om zich bij de taliban te voegen, is enigszins vreemd. Voorts verklaarde u enerzijds dat uw vader openlijk inging tegen zijn jongste broer (uw jongste paternale oom), maar niets kon zeggen tegen uw oudere paternale oom "omdat hij hem niet respecteerte en hem zou slaan" (CGVS p.14-15). Anderzijds stelde u echter dat de relaties tussen uw vader en zijn broers initieel normaal waren, maar verslechterden toen ze achter u aankwamen (CGVS p.17). Ook is het weinig aannemelijk dat uw paternale ooms enerzijds wel zouden geweten hebben dat uw maternale ooms voor de overheid werkten, maar tegelijk geen idee over hun locatie zouden gehad hebben (CGVS p.15). Zoals u zelf aangaf hebben de taliban immers overal informanten en verzamelen ze overal informatie, waardoor het minstens twijfelachtig is dat zij slechts over gedeeltelijke info wat betreft uw maternale ooms beschikten. Nog bedenkelijker is echter het gegeven dat uw paternale ooms de locatie van uw maternale ooms via u trachtten te verkrijgen, onder meer door u een keer naar één van hen te laten bellen en naar zijn locatie te laten vragen (CGVS p.15-16). Dat u dit telefoontje bovendien moest plegen met uw smartphone die één van uw maternale ooms voor u had gekocht, plaats alleen maar meer vraagtekens naast de door u geschetste problemen. Immers, indien uw paternale ooms werkelijk talibanleden waren, en uw maternale ooms voor het leger werkten, is het op zijn minst eigenaardig dat één van uw maternale ooms u een smartphone cadeau gaf, zeker wetende dat u eigenlijk in hetzelfde huis als uw paternale ooms woonde. Door dit te doen riskeerde hij immers dat de contactgegevens van uw maternale ooms in handen van uw paternale ooms geraakten, wat een risico voor hun veiligheid betekende. In diezelfde context is het trouwens noemenswaardig dat u eveneens verklaarde dat uw maternale ooms u verwenden en u meenamen naar verschillende plaatsen in de provinciehoofdstad wanneer u hen zou bezoeken (CGVS p.19), daar dit weinig rijmt met het gegeven dat uw paternale ooms 'altijd' informatie over hen zochten via u (CGVS p.10). Voorts kan opgemerkt worden dat uw verklaringen over bezoeken van de taliban (inclusief Pakistaanse taliban) aan jullie gastenhuis, de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, en hun bolwerk in uw regio (CGVS p.16-17), niet automatisch impliceren noch kunnen bewijzen dat uw eigen paternale ooms actief waren voor de taliban. Zoals u zelf aangaf controleerde de regering immers enkel het centrum van uw district, en stonden de rest van de dorpen daarbuiten allemaal onder controle van de taliban (CGVS p.18). Dat u dergelijke informatie kan brengen over de taliban, kan dan ook hooguit hun controle over uw regio bevestigen.

Bovendien is ook het gegeven dat de oudste van uw paternale ooms (A.) u onder dwang heeft willen rekruteren nadat uw jongste oom gearresteerd werd door de autoriteiten (vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 en CGVS p.13, 18), bijzonder weinig aannemelijk. U weigerde immers al langer om informatie over uw maternale ooms door te geven (CGVS p.18, 20), en ook uw vader hield er een andere mening of politieke overtuiging op na (CGVS p.17). Ook de reden of motivatie voor deze rekrutering, met name dat uw oom wilde dat u de mensen zou doden die uw andere oom hadden gearresteerd (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), kan niet overtuigen. Daarbij is de manier waarop uw oom te werk zou gegaan zijn om u te rekruteren behoorlijk twijfelachtig.

Zo verklaarde u immers dat hij dit een eerste keer zou geëist hebben zo'n vier of vijf maanden na de arrestatie van uw jongste oom (CGVS p.20), maar is het volledig onduidelijk om welke reden hij hier zoveel maanden mee wachtte. Indien, zoals u zelf beweerde, zijn enige doel was om handen op uw maternale ooms te krijgen die bij de KPF werkten (CGVS p.20), liet hij immers mogelijks kostbare tijd verloren gaan. Verder is het wel erg merkwaardig dat uw oom, nadat hij u eerst nog sloeg en een steen naar u gooide (CGVS p.20, 21), gewoon wegging toen zowel uw vader als uzelf tegen uw rekrutering ingingen, en pas twee maanden later terugkwam met diezelfde eis (CGVS p.13). Dat hij bij deze tweede poging ook niet meteen de daad bij het woord voegde, en u in feite zelfs opnieuw waarschuwde dat hij u onder dwang zou meenemen wanneer hij zou terugkeren naar de taliban, wat u dan weer de kans gaf om te vluchten (CGVS p.21), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. Daarenboven verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingszaken dat uw oom slechts enkele dagen later een tweede keer terugkwam (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.23.04.2021), en dus niet twee maanden later zoals u aan het CGVS liet verstaan (CGVS p.13, 21). Ook stelde u bij de DVZ dat uw oom u dit destijds, de tweede maal, in het bijzijn van uw vader zei, maar dat uw vader niets kon zeggen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd.23.04.2021), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat de eerste keer uw hele familie aanwezig was maar bij de tweede keer uw vader afwezig (CGVS p.20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden beweerde u enerzijds dat u dezelfde zaken had verklaard bij de Dienst Vreemdelingszaken, en anderzijds dat het een lange tijd geleden was waardoor u dingen zou vergeten en niet exact kan herhalen (CGVS), argumenten die er echter beide niet in slagen om deze discrepanties op te helderen. Voorts is het nog opmerkelijk dat u en uw vader zonder problemen in het geheim het huis de volgende dag vroeg in de ochtend konden verlaten (CGVS p.22), wat evenzeer vraagtekens plaatst naast de geloofwaardigheid van de door u verklaarde gedwongen rekrutering door uw oom.

Verder kunnen ook uw verklaringen over het verloop van de feiten na uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigen. Zo stelde u immers met uw ouders gesproken te hebben onderweg van Afghanistan naar België, en gaf u meer bepaald aan dat uw moeder uw maternale ooms had bezocht en dat u op die manier met haar sprak (CGVS p.24). Het hoeft echter weinig betoog dat het bijzonder merkwaardig is dat uw moeder haar broers (uw maternale ooms) bezocht na uw vertrek gelet op de problemen die jullie zouden gekend hebben met uw paternale oom. Hij beschuldigde de broers van uw moeder immers van de arrestatie van uw andere paternale oom (CGVS p.15), wilde u om die reden onder dwang rekruteren bij de taliban (CGVS p.20) en deed u eveneens om die reden het land ontvluchten. Dat uw moeder desondanks hierna gewoon op bezoek zou gaan bij haar broers (uw maternale ooms), is niet aannemelijk. Ook verklaarde u tegenstrijdige zaken over de situatie van uw familie na uw vertrek. Zo zei u enerzijds dat de situatie voor hen verbeterd is sinds u het dorp verlaten hebt (CGVS p.25), maar stelde u quasi tegelijkertijd dat uw moeder nog steeds geslagen wordt door uw paternale ooms omdat zij geloven dat uw moeder en haar broers u geholpen hebben om het land te verlaten (CGVS p.25). Uw vader, die u in feite het land hielp verlaten, zou daarentegen vreemd genoeg gespaard blijven van problemen met zijn broers (CGVS p.25), wat weinig geloofwaardig is. De verklaringen die u hieraan geeft, met name dat uw vader elke betrokkenheid bij uw vlucht zou ontkennen, dat hij zou gezegd hebben dat ze met u mogen doen wat ze willen, en zelfs alle schuld bij uw moeder en haar broers zou leggen, zijn immers bijzonder twijfelachtig. Gewezen op het feit dat uw vader op die manier uw moeder in gevaar brengt kon u dit louter bevestigen, en stelde u eenvoudigweg dat haar leven ten koste ging van het uwe (CGVS p.25), wat echter weinig aannemelijk is. Dat uw paternale ooms geloven dat uw vader niets te maken heeft met uw reis (CGVS p.25), is bijgevolg een bijkomstig onwaarschijnlijk element dat uw asielmotieven louter verder ondermijnt. Voorts kan nog opgemerkt worden dat, zoals u zelf tenminste aangaf, één van uw maternale ooms na uw vertrek doodgeschoten werd door gewapende mannen van de taliban (CGVS p.10). Dat uw paternale ooms 'altijd' informatie over de locatie van uw maternale ooms via u probeerden te verkrijgen (CGVS p.10) omdat deze hen schijnbaar onbekend was, maar de taliban er relatief kort na uw vertrek plots wel in slaagde om het huis van uw maternale ooms te lokaliseren en één van hen nota bene voor de deur dood te schieten (CGVS p.10), is minstens bedenkelijk. Daarenboven stelde u enerzijds dat deze oom gedood werd toen u in Servië was (CGVS p.4), maar even later dat dit gebeurde toen u in Turkije was (CGVS p.10).

Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor.

Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. U slaagde er niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van deze geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's of identiteitsbewijzen van uzelf, uw moeder, uw vader en uw ooms kunnen immers noch uw problemen met uw paternale ooms noch jullie onderlinge familiebanden bevestigen. Ook het document met betrekking tot de arrestatie en opsluiting van uw paternale oom Z. kan in principe enkel bewijs vormen voor deze arrestatie en opsluiting, maar niet voor de problemen die u persoonlijk zou gekend hebben met uw paternale ooms. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd in de blauwe map) dat in Afghanistan, en zelfs daarbuiten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten en foto's betreffende het werk van uw maternale ooms bij de Khost Protection Force (KPF) kunnen op hun beurt enkel deze tewerkstellingen van uw ooms ondersteunen, maar vormen evenmin enig bewijs voor de door u voorgehouden problemen met uw paternale ooms die bij de taliban zouden zijn. Het CGVS ziet voorts niet in op welke manier de loutere voormalige tewerkstelling van uw ooms bij de KPF een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou moeten of kunnen teweegbrengen, daar de persoonlijke problemen die u in deze context aanhaalde niet geloofwaardig zijn. Zo verblijven uw ouders, broers en zussen nog steeds in Afghanistan en meer bepaald in uw geboortedorp samen met uw paternale ooms die, althans volgens uw eigen verklaringen, tot de huidige talibanautoriteiten zouden behoren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tot slot niet dat elk familielid van voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheid nood zou hebben aan internationale bescherming, of een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Het is dan ook aan u als verzoeker om internationale bescherming om dit aan te tonen, waar u echter in gebreke blijft. Bovendien vormt de huidige situatie van uw kerngezin (vader, moeder, broers en zussen) een ernstige tegenindicatie hiervoor, en blijkt uit de beschikbare informatie ook niet dat elke voormalige militair, politieagent of overheidsmedewerker effectief geviseerd wordt door de taliban, laat staan hun familieleden die in feite niets met deze job te maken hadden, en dat dit zeer afhankelijk is van de persoonlijke omstandigheden van elke zaak.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in

Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (Spera district, Khost provincie). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou

dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een schending aan van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"1) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser

In casu hechte de verwerende partij, verekeerdelijk, geen geloof aan de verklaringen van de verzoeker betreffende de problemen die hij kende met de Taliban, en die hij vandaag de dag zou ondervinden neef van Talibanstrijders enerzijds, en van personen die voor de overheidstroepen werkten anderzijds. De verwerende partij liet eveneens na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen.

a) Wat betreft de leeftijd van de verzoeker

Wat betreft de leeftijd van de verzoeker, wenst, hij, ten eerste, te benadrukken dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren, bijzonder controversieel is. Er bestaat in zowel de medische, juridische als psychologische onderzoekswereld eigenlijk geen twijfel over het feit dat deze puur medische testen bijzonder inaccuraat zijn. In verschillende andere EU-lidstaten worden deze testen aangevuld met psychologische testen, en hebben ook sociaal werkers een zeg in de procedure. In België is dat nog altijd niet het geval, wat even onbegrijpelijk is als dat het te betreuren valt. Men kan de verzoeker dan ook niet zonder meer verwijten oneerlijk geweest te zijn over zijn leeftijd. Dit zou immers aan de realiteit voorbij gaan. Amper twee maanden geleden nog werd bekend dat twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de UGent een third party intervention leverden in een zaak omtrent leeftijdscontrole die aanhangig is bij het EHRM:

[...]

In Afghanistan en tijdens de reis naar België was de verzoeker bovendien niet bezig met het concept "tijd" zoals we dat hier in België wel zijn. Hij moest, ten slotte, zijn geboortjaar ook omrekenen van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender. Al deze elementen zorgen ervoor dat een vergissing gauw gebeurd is.

De verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk geweest te zijn over zijn leeftijd en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid aantast.

De verzoeker legde verschillende authentieke documenten neer, waaronder ook zijn eigen taskara en die van zijn vader. De leeftijd die hij opgaf, komt overeen met de leeftijd die vermeld staat op zijn taskara.

De verwerende partij gaat er in eerste instantie vanuit dat de verzoeker oneerlijk is over zijn leeftijd en stelt daardoor ook de rest van zijn verklaringen in vraag. Deze redenering is echter gebrekkig. Uit de verklaringen die de verzoeker deed, had de verweerder immers kunnen afleiden dat de leeftijd die hij opgaf wel degelijk overeenstemde met de chronologie van zijn verklaringen.

De verzoeker kan niet begrijpen dat de verwerende partij de kritiek op de medische leeftijdstesten zomaar voorbij gaat, en besluit om de verklaringen van de verzoeker volledig naast zich neer te leggen.

b) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

De verweerder stelt ten eerste dat de verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat hij problemen had met de Taliban in zijn dorp, zonder te preciseren dat het zijn paternale ooms betrof. De verzoeker dacht dat dat hij de voornaamste redenen voor zijn vertrek had gegeven: hij ondervond problemen met de Taliban in zijn dorp, oftewel, met leden van de Taliban waaraan hij niet kon ontsnappen. De verzoeker wist niet hoe hij in één zin kon uitleggen dat zijn paternale ooms Talibanstrijders waren, dat zijn maternale ooms bij de Khost Protection Force (KPF) zaten en dat zijn problemen hieruit ontstonden. Bij de DVZ legde hij dit echter wél uit. Hij was beter geïnformeerd over de Belgische asielprocedure, en begreep beter welke elementen belangrijk waren.

Ten tweede acht de verweerder het onwaarschijnlijk dat de verzoeker niet op de hoogte is van de reden waarom zijn oudste paternale oom, A., zich bij de Taliban aansloot. De verwerende partij gaat hier echter volledig voorbij aan de realiteit. Immers is het voor Afghaanse kinderen allerm minst vanzelfsprekend om de keuzes van oudere mannen, laat staan familieleden, in vraag te stellen. De verzoeker heeft nooit anders geweten dat dat zijn oom bij de Taliban zat. Zijn vader was hier altijd tegen, en de verzoeker groeide op in een huis waar er herhaaldelijk gezegd werd om niet dezelfde fout te begaan als zijn oudere broer, en om zeker nooit naar hem te luisteren of op zijn voorstellen in te gaan. De reden waarom A. zich als eerste van zijn familie aansluit bij de Taliban is de verzoeker niet bekend. Er zijn echter verschillende mogelijkheden: misschien liet hij zich overtuigen door een vriend, misschien werd hij verleid door het vooruitzicht van een loon, enzovoort. In diezelfde lijn is het allerm minst verwonderlijk dat de vader van de verzoeker wél tegen zijn jongste broer inging, maar niet tegen de middelste broer. De vader van de verzoeker had immers enigszins een gezagsrelatie over zijn jongste broer, gelet op het grote leeftijdsverschil. Dit was met zijn andere broer niet het geval.

Het is ook niet abnormaal dat de relatie tussen de vader van de verzoeker en diens broers oorspronkelijk nog vrij normaal waren. Zijn vader was het zeker niet eens met de beslissingen van zijn broers, maar hij had er ook geen "last" van. Pas toen ze hun keuze probeerden op te dringen aan zijn zoon, de verzoeker, verslechterden de relaties. Het blijkt niet uit de bestreden beslissing waarom dit bevreemdend of weinig aannemelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens aangehaald dat het niet annemelijk is dat de paternale ooms van de verzoeker wel zouden weten dat de maternale ooms leden van de KPF waren, maar niet waar zij zich bevonden. Echter vergist de verweerder zich. Het is één ding om te stellen dat de paternale ooms redelijkerwijs zouden moeten weten waar de huizen van de maternale ooms zich bevonden. Het is echter een ander ding om te weten waar ze zich effectief bevonden. Immers is het voor leden van het leger zo dat zij niet bij hun familie wonen, maar dat zij verblijven op de plaats waar zij gestationeerd zijn. Deze locatie is uiteraard geheim, het is immers net de bedoeling dat zelfs informanten van de Taliban deze locatie niet kennen. De paternale ooms van de verzoeker wisten dit uiteraard ook, en dat is waarom ze via hun neef, de verzoeker, achter de locatie van de KPF wilden komen. Aangezien de verzoeker zelf niet op de hoogte was van hun locatie, werd hij onder druk gezet om zijn ooms te bellen. De verzoeker ziet niet in waarom getwijfeld worden aan de echtheid van zijn verklaringen omtrent de smartphone die hij van één van zijn maternale ooms cadeau kreeg. De maternale ooms hadden goede jobs en smartphones zijn een gebruikelijk cadeau voor familieleden in kleine dorpen. De verzoeker ziet dan ook absoluut niet in waarom hij hierover oneerlijk zou zijn, of wat dit hem zou opbrengen.

Belangrijk is ook om te verduidelijken dat de paternale ooms van de verzoeker wel in hetzelfde "gebouw" woonden, maar dat hun huis in een andere compound was. Het is niet zo dat ze bijvoorbeeld de keuken deelden, of andere gemeenschappelijke ruimtes hadden. Deze opstelling van huizen is, opnieuw, zeer gebruikelijk in Afghanistan.

Wat voorts de pogingen om de verzoeker te rekruteren betreft, dient te worden vastgesteld dat hij zeer uitgebreide verklaringen deed over deze pogingen. Daarenboven werd geen rekening gehouden met het feit dat A. slechts een "gewone" strijder was. Hij was geenszins een leider of commandant. Het was niet aan hem om te beslissen wie gerekruteerd zou worden. Het is daarentegen eerder logisch dat er enige tijd tussen de arrestatie van Z. en de rekruteringspogingen zat. A. was immers niet dagelijks thuis. Hij verbleef in de schuilplaats van de Taliban, soms voor zeer lange periodes. Het is zeer goed denkbaar dat A. daar probeerde om de Talibanleiders te overtuigen dat het een goed idee zou zijn om zijn neef, de verzoeker, te rekruteren. Om dezelfde reden is het niet verrassend dat zijn paternale oom hem in eerste instantie enkel sloeg en een steen naar hem gooide. Hij moest immers terugkeren en aan zijn leiders vragen wat de volgende stap zou zijn. Zij bleken gezegd te hebben hem nog één kans te geven, alvorens hij gedwongen meegenomen zou worden. A. volgde deze orders op. Immers, zoals ook door de verweerder wordt aangegeven, was gedwongen rekrutering niet de gebruikelijke manier van werken

van de Taliban. Er moest aldus een goede reden voor zijn, in casu dat de verzoeker een spilfiguur zou kunnen zijn om de locatie van de KPF te achterhalen.

Ten slotte dient erop te worden gewezen dat de moeder van de verzoeker niet aan iedereen die het wilde horen rondbazuinde dat ze haar broers ging bezoeken. Zij vertelde dit aan de verzoeker, en aan niemand anders. Zij deed dit in het geheim, en zeer voorzichtig. De paternale ooms van de verzoeker wisten aldus niet dat dit bezoek plaatsvond. De verzoeker verklaarde dat de situatie enigszinds verbeterd is voor zijn familie. Hiermee bedoelt hij dat zijn familie opgelucht is dat het imminente gevaar voor hun zoon geweken is. Daarenboven dient eraan te worden herinnerd dat in de Afghaanse cultuur ouders er alles aan doen om hun kinderen af te schermen van hun problemen. Het is niet ondenkbaar dat zijn vader hem daarom vertelt dat alles met hem in orde is. Het is ook niet ondenkbaar dat zijn vader te trots is om toe te geven dat ook hij wordt geslagen door zijn broers. Het is mogelijk dat de verzoeker zich vergiste wat betreft de plaats waar hij zich bevond toen hij erachter kwam dat één van zijn maternale ooms werd doodgeschoten. Hij maakte tijdens zijn reis naar België veel mee, en zag onderweg veel gruwel. Het is moeilijk voor de verzoeker om zich achteraf voor de geest te halen waar hij op dat moment precies was.

c) Wat betreft de neergelegde documenten

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legde de verzoeker verschillende documenten neer. Het betreft zijn eigen taskara, de taskara's van zijn ouders, de taskara's van zijn maternale ooms, documenten met betrekking tot het werk van zijn maternale ooms bij de KPF, diverse foto's van zijn maternale ooms tijdens hun werk voor de KPF, foto's van zijn overleden maternale oom Ab.R., brieven van de taliban gericht aan zijn maternale oom Ah.K., de wapenlicentie van zijn maternale oom Ah.K., en een document met betrekking tot de arrestatie en opsluiting van zijn paternale oom Z..

Ten eerste weze eraan herinnerd dat verzoekers om internationale bescherming kwetsbaar zijn in de procedure vanwege de gebeurtenissen die hebben geleid tot hun vertrek uit hun land van herkomst, de reis naar Europa, het gebrek aan financiële middelen, de stress van de asielprocedure en de duur ervan. Het gevolg van deze kwetsbaarheid is dat ze zo nu en dan minder goed begrijpen wat er van hen verwacht wordt en het daarom moeilijk vinden om bewijzen te zoeken en te leveren. Er is dus behoefte aan flexibiliteit bij de beoordeling van het gepresenteerde bewijsmateriaal.

Ook, en belangrijker in casu, moet worden benadrukt dat de documenten niet "op zichzelf" moeten worden beoordeeld, zoals verweerder stelt, maar in het licht van het relaas van verzoekers.

In het onderhavige geval was de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker doorslaggevend om hem niet als vluchteling te erkennen. Er is echter geen regel van internationaal of Europees recht waaruit volgt dat een gebrek aan geloofwaardigheid moet leiden tot afwijzing van het asielverzoek. Inderdaad:

[...]

Documenten mogen daarom niet worden beschouwd als secundair bewijs, want dat zou indruisen tegen de beginselen van geloofwaardigheidsbeoordeling. Voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, moet immers al het beschikbare bewijsmateriaal worden geanalyseerd, met inbegrip van de overgelegde documenten.

Wanneer de verweerder aanvoert dat dergelijke documenten alleen kunnen worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, vormt dit een onjuiste toepassing van de wet.

In dit geval oordeelt verweerder alle documenten inderdaad afzonderlijk, zonder naar het verband te kijken. De verzoeker heeft getracht zoveel mogelijk aspecten uit zijn relaas te bewijzen aan de hand van documenten en hij kan dan ook niet begrijpen dat de verweerder zo licht over deze stukken gaat. Geen enkele van de neergelegde documenten spreken het relaas van de verzoeker immers tegen. De verzoeker bewijst zijn familiebanden door de taskara's van zijn ooms neer te leggen. De taskara's zijn het Afghaanse identiteitsbewijs, en ze worden dus niet zomaar verspreid. Daarnaast bewees hij ook het werk van zijn ooms. Indien de verwerende partij op basis van de taskara's alleen de familiebanden niet kan vaststellen, dan kan zij dit wel indien zij worden samengenomen met de documenten die hun tewerkstelling bij de KPF vaststellen. Deze informatie is immers zo mogelijk nog gevoeliger. Zéker sinds de machtsovername door de Taliban in augustus vorig jaar. Dat de verzoeker deze documenten in zijn bezit heeft, bewijst aldus dat er een belangrijke vertrouwensband bestaat tussen hem en de personen ten aanzien van wie ze werden opgemaakt (zijn maternale ooms). De verzoeker wenst te benadrukken dat zijn familie wel degelijk in gevaar verkeert. Echter heeft zijn familie de financiële middelen niet om ook de reis naar Europa te maken. Bovendien begrijpt zijn familie nu hoe gevaarlijk deze reis is. Het is voor hen niet mogelijk om met een groot gezin, met een vrouw en verschillende jonge kinderen, deze reis te beginnen. Zijn familie kan nergens anders heen. De enige familieleden buiten hun dorp waarbij ze terecht zouden kunnen, waren de maternale nonkels van de verzoeker. Zoals hij uitgebreid uitlegde, werd één van hen doodgeschoten, werd één van hen geëvacueerd naar de Verenigde Staten, en doet ook de derde er alles aan om vanuit Turkije in de V.S. te geraken.

Zonder familiebanden of een sociaal netwerk, is het voor de familie van de verzoeker onmogelijk om zich elders in Afghanistan te vestigen. Ze zijn aldus nog steeds in het dorp Ghorma, omdat zij geen andere keuze noch mogelijkheid hebben.

De verzoeker stelt vast dat doorheen de beslissing die werd genomen door de verwerende partij, geen rekening werd gehouden met de specifieke Afghaanse context. De maatstaf waaraan de verklaringen van de verzoeker getoetst werden, was die van een “goede huisvader” in België. De verwerende partij beging aldus een grove beoordelingsfout.

d) Wat betreft de situatie van de eiser (als ‘verwesterde’ Afghaan) na de machtsovername door de Taliban

In casu liet de verwerende partij verder ook na om de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren. Dit druist in tegen hetgeen door Uw Raad werd bepaald in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3). Op de website van de Raad, staat hierover het volgende te lezen:

[...]

In dit arrest herinnert Uw Raad eraan dat (stuk 3, p. 12):

[...]

[uiteenzetting over verwestering]

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, Zijn reis en zijn verblijf van meer dan een jaar in België, hebben dan ook een duidelijke impact op hem nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Hij zal dan ook zonder enige twijfel als verwesterd worden gepercipieerd en daardoor opnieuw een reëel risico voor zijn leven kennen.

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

[...]

[uiteenzetting over advies van UNHCR]

a) Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, vatte Uw Raad in het voornoemde arrest van 31 maart 2022 de kernvraag samen (stuk 3):

[...]

En het antwoord op deze vraag is volgens Uw Raad dat op dit moment vooralsnog niet uitgesloten kan worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban:

[...]

Het komt er dus op aan voor de verzoekende partij om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

[uiteenzetting over de situatie in Afghanistan inzake gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en de humanitaire situatie]

b) Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Ook artikel 48/4, §2, c) werd door Uw Raad geanalyseerd in het arrest van 31 maart 2022. Ter herinnering (stuk 3):

[...]

In eerste instantie besluit Uw Raad dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de Taliban het conflict-gerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van “een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”. (stuk 3, punt 4.4.17) Een belangrijke precisering is echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment.

Bovendien:

[...]

Deze bedenking is inderdaad zeer pertinent ook in het onderhavige geval, daar de verwerende partij, net zoals het geval was in de beslissing die in Uw arrest van 31 maart 2022 werd geannuleerd, evenmin informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

[uiteenzetting over het geweld en het gevoerde bewind in Afghanistan, en de persoonlijke omstandigheden]

c) Conclusie wat betreft het Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM als volgt samengevat (stuk 17, pp. 4-6):

[...]

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoeker, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

“3. RvV arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

4. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: [URL].

5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, beschikbaar op: [URL]

6. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, beschikbaar op: [URL].

7. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: [URL].

8. World Food Programme (WFP), ‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op: [URL].

9. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: [URL].

10. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: [URL].

11. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation, februari 2022, beschikbaar op: [URL].

12. France 24, Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter, 8 november 2021, beschikbaar op: [URL].

13. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation, februari 2022, beschikbaar op: [URL].

14. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op: [URL].

15. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: [URL].

16. *Hasth-e-Subh Daily, U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province, 8 april 2022, beschikbaar op: [URL].*
17. *Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS, 25 april 2022. Beschikbaar op: [URL].*
18. *NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers, 23 juni 2022. Beschikbaar op: [URL].*
19. *11.11.11 en UPINION, Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul, 11 augustus 2022. Beschikbaar op: [URL]."*

2.3. Bij aanvullende nota van 17 november 2022 voegt verweerder:

- "- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]".*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban, meer bepaald naar aanleiding van pogingen van zijn paternale ooms A. en Z. om via hem de locatie van zijn maternale oom te weten te komen en om hem gedwongen voor de taliban te rekruteren. Zijn maternale ooms werkten voor de (toenmalige) Afghaanse overheid. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn maternale ooms voor de (toenmalige) Afghaanse overheid en wegens pogingen van zijn paternale ooms A. en Z. om hem gedwongen voor de taliban te rekruteren. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden leeftijd. Bij zijn aankomst in België verklaarde hij minderjarig te zijn en geboren te zijn op 30 september 2003. Uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat verzoeker op 18 maart 2021 een geschatte leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bleef hij volharden dat hij pas recent meerderjarig is geworden. Uit de door verzoeker voorgelegde taskara blijkt dan weer dat verzoeker geboren zou zijn op 18 maart 2004. Aldus wordt afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

(ii) verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming enkel meldde dat hij problemen had met talibanleden uit zijn dorp en dus niet aangaf dat het om zijn paternale ooms ging. Hoewel zijn vader ook tegen de beslissing van verzoekers oom A. was om zich bij de taliban aan te sluiten en dit reeds vrij lang geleden, kan verzoeker amper informatie geven om diens beweegredenen, temeer daar verzoeker beweert dat de relatie tussen zijn vader en diens broers aanvankelijk normaal waren. Het is verder niet aannemelijk dat verzoekers paternale ooms zouden geweten hebben dat zijn maternale oom voor de (toenmalige) Afghaanse overheid werkten maar hun locatie niet zouden hebben gekend en daarom een beroep op verzoeker zouden doen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de taliban overal informanten heeft. Dit klemmt des te meer daar het niet aannemelijk is in de geschetste omstandigheden dat verzoekers maternale oom hem een smartphone zouden geven waarmee verzoeker hem kon bereiken, gezien dit het risico verhoogde dat verzoekers paternale ooms zijn contactgegevens in handen zouden kunnen krijgen en hij aldus zijn eigen veiligheid in het gedrang zou brengen. Dat verzoekers maternale ooms hem tijdens hun bezoeken naar verschillende plaatsen meenamen is in dit licht evenmin aannemelijk. Verzoekers kennis over de taliban in zijn huis, dorp en regio getuigt hoogstens van de controle van de taliban over verzoekers regio van herkomst, doch betekent niet dat zijn paternale ooms ook daadwerkelijk talibanleden waren.

(iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers paternale oom A. hem zou hebben trachten te dwingen om zich bij de taliban aan te sluiten nadat zijn andere paternale oom, Z., werd gearresteerd door de autoriteiten. Zowel verzoeker als zijn vader verzetten zich hier immers tegen. Het is boven onlogisch dat A. verzoeker telkens meerdere maanden tijd gaf tussen zijn rekruteringspogingen door, daar hij verzoeker daarmee de kans gaf zijn bedreigingen te ontvluchten. Dit klemmt des te meer daar verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat zijn oom A. enkele dagen na de tweede rekruteringspoging terugkwam en dat zijn vader bij beide rekruteringspogingen aanwezig was, terwijl hij op het CGVS stelde dat A. pas twee maanden later terugkwam en dat zijn vader niet bij de tweede rekruteringspoging aanwezig was. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn vader probleemloos daags na de tweede rekruteringspoging het huis konden verlaten.

(iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over hetgeen na zijn vertrek uit Afghanistan zou zijn gebeurd. In de door verzoeker geschetste omstandigheden is het geenszins aannemelijk dat zijn moeder haar broers (verzoekers maternale ooms die voor de (toenmalige) Afghaanse overheid werkten) zou bezoeken. Bovendien beweert verzoeker enerzijds dat de situatie voor zijn familie is verbeterd sedert zijn vertrek, terwijl hij anderzijds stelt dat zijn moeder regelmatig door zijn paternale ooms wordt geslagen. Zijn vader zou dan weer geen problemen ondervinden, hoewel hij degene was die verzoeker hielp te vluchten. Het is voorts evenmin aannemelijk dat de taliban gedurende lange tijd zouden trachten om de locatie van verzoekers maternale ooms via verzoeker te weten te komen en dat zij vervolgens kort na verzoekers vertrek plots de locatie van een van deze maternale ooms zouden zijn te weten gekomen en hem voor zijn huis konden doodschieten.

Dit klempt des te meer daar verzoeker de ene keer stelt dat hij het nieuws over deze oom vernam toen hij in Servië was en de andere keer beweert dat hij toen in Turkije was.

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen. De taskara's vormen hooguit een bewijs van de identiteit van de betrokken personen. Het document inzake de arrestatie van verzoekers oom Z. toont louter diens arrestatie aan doch er kan niet uit blijken dat verzoeker omwille hiervan persoonlijke problemen zou hebben ondervonden. De documenten en foto's van het werk van verzoekers maternale ooms voor de Khost Protection Force (hierna: KPF) tonen enkel deze tewerkstelling aan doch er kan niet uit blijken dat verzoeker omwille hiervan persoonlijke problemen zou hebben gekend. Tevens dient gewezen op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig dient te worden gerelativeerd.

(vi) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan louter omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn maternale ooms voor de (toenmalige) Afghaanse overheid nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker dient zulks *in concreto* aan te tonen, doch blijft hier in gebreke. De problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn vluchtrelaas werden hoger immers reeds ongeloofwaardig bevonden. Ook verblijft zijn familie heden probleemloos in Afghanistan en maakt hij geen melding van andere elementen waaruit zou kunnen blijken dat hij en/of zijn familie actueel problemen zouden kennen naar aanleiding van de vroegere tewerkstelling van zijn maternale ooms voor de (toenmalige) Afghaanse overheid.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5. Waar verzoeker kritiek uit op de wijze waarop leeftijdsonderzoeken in België worden uitgevoerd, dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7). Overeenkomstig het "*privilège du préalable*" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd vernietigd of ingetrokken. Aldus staat de leeftijdsbepaling inzake verzoeker zoals deze blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij d.d. 18 maart 2021 ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast.

Verzoeker stelt dat hij niet bezig was met het concept "tijd" in Afghanistan en tijdens zijn reis naar België maar dit doet hij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij zich ten onrechte als minderjarige voordoet. Dit klempt des te meer daar hij in zijn verzoekschrift (p. 1) volhardt in de geboortedatum vermeld in zijn taskara (18 maart 2004), die nog eens te meer verschilt van het medisch onderzoek en evenmin overeenstemt met hetgeen hij aanvankelijk zelf verklaarde (geboortedatum 30 september 2003). Dat hij zijn geboortjaar moest omrekenen van de Afghaanse naar de gregoriaanse kalender, blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar hij wel degelijk de Afghaanse kalender hanteerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van verzoekers taskara alsook aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de in de bestreden beslissing (p. 3) aangehaalde informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk familiale banden aanhaalt: hij maakt immers melding van rekruteringspogingen via zijn paternale ooms A. en Z. Aldus liggen verzoekers verklaringen in dezelfde

lijn als voormelde landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban. Op zich betekent dit evenwel niet dat zijn verklaringen hoe dan ook geloofwaardig zijn. Het komt aan verzoeker toe om concreet aan te tonen dat zijn paternale ooms hem daadwerkelijk gedwongen trachten te rekruteren; de verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie volstaat hiertoe niet. Zoals op uitgebreide en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing (zie *supra*), kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn paternale ooms. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven uit de bestreden beslissing op dienstige wijze te weerleggen.

Verzoeker betoogt: *“De verzoeker wist niet hoe hij in één zin kon uitleggen dat zijn paternale ooms Talibanstrijders waren, dat zijn maternale ooms bij de Khost Protection Force (KPF) zaten en dat zijn problemen hieruit ontstonden. Bij de DVZ legde hij dit echter wél uit. Hij was beter geïnformeerd over de Belgische asielprocedure, en begreep beter welke elementen belangrijk waren.”*; te dezen dient erop gewezen dat de bewering dat zijn paternale ooms talibanleden zijn en dat zijn maternale ooms bij de KPF werkten cruciale elementen in verzoekers vluchtrelaas uitmaken zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hiervan van meet af aan melding zou maken, *quod non*. Nergens blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zijn hele vluchtrelaas in één zin moest uiteenzetten. Evenmin toont hij anderszins aan dat hij niet in de mogelijkheid was om op dat moment zijn ooms te vermelden. Dat verzoeker toon niet verder kwam dan te melden *“Problemen met de Taliban in mijn dorp. Ik hoorde van mensen dat België een goed land was.”* (administratief dossier, stuk 7, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) vormt dan ook wel degelijk een eerste indicatie voor het ongeloofwaardig karakter van zijn voorgehouden problemen omwille van zijn ooms.

Verder stelt verzoeker dat het voor Afghaanse kinderen allerm minst vanzelfsprekend is om de keuzes van oudere mannen in vraag te stellen, laat staan als het familieleden betreft. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen met zijn paternale ooms die lid zouden zijn van de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze ooms tracht te informeren. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 7). Dat verzoekers kennis over het lidmaatschap van zijn oom A. van de taliban te wensen overlaat, zoals blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar hij stelt: *“De verzoeker heeft nooit anders geweten dat dat zijn oom bij de Taliban zat. Zijn vader was hier altijd tegen, en de verzoeker groeide op in een huis waar er herhaaldelijk gezegd werd om niet dezelfde fout te begaan als zijn oudere broer, en om zeker nooit naar hem te luisteren of op zijn voorstellen in te gaan.”*, komt niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker stelt dat de relatie tussen zijn vader en zijn paternale ooms aanvankelijk normaal was omdat zijn vader er geen *“last”* van had en dat de relaties pas verslechterden toen zijn ooms hun keuzes aan verzoeker trachtten op te dringen. Voorts komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het *post factum* opwerpen van enkele hypothesen (*“Er zijn echter verschillende mogelijkheden: [...]”*), hetgeen op zich geen ander licht werpt op het gebrekkig karakter van zijn kennis over zijn oom A..

Verzoeker betoogt verder dat het één ding is voor zijn paternale ooms om te weten te komen waar de huizen van zijn maternale ooms zich bevonden, maar dat het een ander ding is om hun effectieve locatie te weten te komen daar leden van het leger niet bij hun familie verblijven maar op de plaats waar zij gestationeerd zijn. Het is volgens hem niet de bedoeling dat informanten van de taliban deze geheime locatie te weten komen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker een onderscheid maakte tussen de huizen van zijn maternale ooms enerzijds en de plaats waar zij gestationeerd waren anderzijds. Daar verzoeker zelf verklaarde dat de taliban via informanten overal informatie verzamelden en dat zijn ooms zelfs in uniform naar de bazaar of de markt gingen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), kan wel degelijk worden aangenomen dat zijn paternale ooms niet van verzoeker afhankelijk waren om de verblijfplaats van zijn maternale ooms bij de KPF te achterhalen. Dit klemmt des te meer daar hij volgens zijn verklaringen zijn maternale ooms diende op te bellen met de smartphone die hij van deze maternale ooms zelf gekregen had. Gezien het door verzoeker zelf benadrukte geheime karakter van hun verblijfplaats bij de KPF, is het allerm minst aannemelijk dat deze ooms verzoeker een smartphone zouden geven waarmee hij hen kon bellen op deze verblijfplaats. Hiermee namen zij immers een onaannemelijk groot risico, temeer gelet op zijn bewering dat twee van zijn paternale ooms talibanleden waren die in hetzelfde huis/dezelfde compound woonden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Aldus wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven.

Voorts voert verzoeker aan dat zijn oom A. een “gewone” talibanstrijder was en geen leider of commandant. Hij stelt: *“Het was niet aan hem [verzoekers oom A., n.v.d.r.] om te beslissen wie gerekruteerd zou worden. Het is daarentegen eerder logisch dat er enige tijd tussen de arrestatie van Z. en de rekruteringspogingen zat. A. was immers niet dagelijks thuis. Hij verbleef in de schuilplaats van de Taliban, soms voor zeer lange periodes. Het is zeer goed denkbaar dat A. daar probeerde om de Talibanleiders te overtuigen dat het een goed idee zou zijn om zijn neef, de verzoeker, te rekruteren. Om dezelfde reden is het niet verrassend dat zijn paternale oom hem in eerste instantie enkel sloeg en een steen naar hem gooide. Hij moet immers terugkeren en aan zijn leiders vragen wat de volgende stap zou zijn. Zij bleken gezegd te hebben hem nog één lans te geven, alvorens hij gedwongen meegenomen zou worden. A. volgde deze orders op. Immers, zoals ook door de verweerder wordt aangegeven, was gedwongen rekrutering niet de gebruikelijke manier van werken van de Taliban. Er moest aldus een goede reden voor zijn, in casu dat verzoeker een spilfiguur zou kunnen zijn om de locatie van de KPF te achterhalen.”* Hiermee komt verzoeker niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker eerder vermeldde dat zijn oom A. telkens lange periodes in de schuilplaats van de taliban verbleef, dat hij daar de talibanleiders ervan overtuigde om verzoeker (gedwongen) te rekruteren en dat hij vervolgens telkens bij de taliban diende na te gaan wat de volgende stap was die hij kon zetten teneinde deze rekrutering te verwezenlijken. Het is overigens allerminst geloofwaardig dat de taliban, in die tijd een terroristische groepering waarvan de vaak nietsontziende werkwijze algemeen bekend is, op zulke trage wijze tewerk zouden gaan en hiermee verzoeker telkens de kans gaven om hun bedreigingen te ontvluchten, temeer daar zijn maternale ooms voor de (toenmalige) Afghaanse overheid werkten en zijn oom Z. reeds als talibanlid werd gearresteerd door de autoriteiten. Deze onaannemelijkheden doen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Waar verzoeker stelt dat zijn moeder enkel aan hem vertelde over haar bezoeken aan zijn maternale ooms, dat zij dit in het geheim deed en zeer voorzichtig was, dient erop gewezen dat het in de door verzoeker geschetste omstandigheden hoe dan ook een onaannemelijk groot risico is voor verzoekers moeder om zijn maternale ooms te bezoeken, temeer daar hij verklaart dat vooral zijn moeder na zijn vertrek door zijn paternale ooms wordt gevisieerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Verder stelt verzoeker: *“De verzoeker verklaarde dat de situatie enigzinds verbeterd is voor zijn familie. Hiermee bedoelt hij dat zijn familie opgelucht is dat het imminente gevaar voor hun zoon geweken is. Daarenboven dient eraan te worden herinnerd dat in de Afghaanse cultuur ouders er alles aan doen om hun kinderen af te schermen van hun problemen. Het is niet ondenkbaar dat zijn vader hem daarom vertelt dat alles met hem in orde is. Het is ook niet ondenkbaar dat zijn vader te trots is om toe te geven dat ook hij wordt geslagen door zijn broers.”* Hiermee komt verzoeker opnieuw niet verder dan het *post factum* opwerpen van loutere beweringen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Daar verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven omwille van de voorgehouden problemen met zijn paternale ooms A. en Z., kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren omtrent de werkelijke, actuele situatie in zijn land van herkomst teneinde zijn nood aan internationale bescherming op correcte wijze te kunnen inschatten. Dat zijn vader hem van zijn problemen zou willen afschermen, vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor zijn eerdere bewering dat zijn familie het sedert zijn vertrek goed stelt alsook dat zijn moeder door zijn paternale ooms wordt gevisieerd en zijn vader hierbij wordt ontzien hoewel hij verzoeker hielp Afghanistan te ontvluchten. Rekening houdend met het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij was verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 mei 2022 immers reeds minstens 20 jaar oud. Waar verzoeker stelt dat hij zich mogelijks vergiste over waar hij zich bevond op het moment dat hij het overlijden van zijn maternale oom A.K. vernam, dat hij tijdens zijn reis naar België veel meemaakte en dat hij onderweg veel gruwel zag, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een voor zijn vluchtrelaas dermate ingrijpende gebeurtenis als het doodschieten van zijn maternale oom A.K. door de taliban op coherente wijze in de tijd kan situeren en dus kan aangeven waar hij zich op het moment van het vernemen van dit nieuws bevond, *quod non*.

6. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op landeninformatie waaruit blijkt dat het louter profiel van familielid van iemand die voor de voormalige Afghaanse overheid werkte op zich niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat bijgevolg een individuele beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming noodzakelijk is.

Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt:

“De documenten en foto's betreffende het werk van uw maternale ooms bij de Khost Protection Force (KPF) kunnen op hun beurt enkel deze tewerkstellingen van uw ooms ondersteunen, maar vormen evenmin enig bewijs voor de door u voorgehouden problemen met uw paternale ooms die bij de taliban zouden zijn. Het CGVS ziet voorts niet in op welke manier de loutere voormalige tewerkstelling van uw ooms bij de KPF een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou moeten of kunnen tweebrengen, daar de persoonlijke problemen die u in deze context aanhaalde niet geloofwaardig zijn. Zo verblijven uw ouders, broers en zussen nog steeds in Afghanistan en meer bepaald in uw geboortedorp samen met uw paternale ooms die, althans volgens uw eigen verklaringen, tot de huidige talibanautoriteiten zouden behoren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tot slot niet dat elk familielid van voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheid nood zou hebben aan internationale bescherming, of een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Het is dan ook aan u als verzoeker om internationale bescherming om dit aan te tonen, waar u echter in gebreke blijft. Bovendien vormt de huidige situatie van uw kerngezin (vader, moeder, broers en zussen) een ernstige tegenindicatie hiervoor, en blijkt uit de beschikbare informatie ook niet dat elke voormalige militair, politieagent of overheidsmedewerker effectief gevisieerd wordt door de taliban, laat staan hun familieleden die in feite niets met deze job te maken hadden, en dat dit zeer afhankelijk is van de persoonlijke omstandigheden van elke zaak.”

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker en/of zijn familie sedert de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021 problemen ondervinden omwille van de vroegere tewerkstelling van verzoekers maternale ooms voor de KPF. Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 6 mei 2022 en dus na de machtsovername door de taliban. Verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft met zowel zijn maternale oom als zijn familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 7). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat zijn familie wel degelijk in gevaar verkeert doch de financiële middelen ontbeert om naar Europa te reizen en verder nergens anders heen kan, doch hij laat na concreet te duiden waarom zijn familie in gevaar zou verkeren. Het *post factum* opwerpen van de loutere bewering dat zijn familie in gevaar verkeert, hoewel hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk werd bevestigd over de situatie van zijn familie sedert zijn vertrek en hierbij werd gerefereerd aan de machtsovername door de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25-26), zonder te verduidelijken welk gevaar zijn familie zou lopen, is geenszins voldoende om alsnog concreet aan te tonen dat hij heden omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn maternale ooms voor de KPF in het licht van machtsovername van de taliban in Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming. Zijn oom A.K. zou reeds door de taliban zijn doodgeschoten kort na zijn vertrek en zijn andere ooms hebben Afghanistan verlaten. Verzoeker maakt geen melding van pogingen van de taliban om deze ooms te vinden of van andere gebeurtenissen waaruit zou kunnen blijken dat hij en/of zijn familie anderszins zouden worden gevisieerd omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn maternale oom voor de KPF. Dat zijn familie niet over de financiële middelen beschikt om naar Europa te reizen en nergens anders terecht zou kunnen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker geen melding maakt van concrete problemen en, integendeel, tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn familie het goed stelt. Het feit dat verzoekers familie nog steeds in het dorp Ghorma woont, vormt dan ook wel degelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn bewering dat zijn familie heden gevaar zou lopen.

7. Waar verzoeker met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten betoogt dat deze niet “op zichzelf” moeten worden beoordeeld maar in het licht van zijn relaas moeten worden bekeken, dient vastgesteld dat verweerder zulk wel degelijk heeft gedaan. Verweerder stelt evenwel terecht vast dat de voorgelegde documenten op zich geen elementen bevatten waaruit de persoonlijke problemen van verzoeker zouden kunnen blijken.

De identiteit van verzoekers moeder, vader en ooms, de arrestatie en opsluiting van verzoekers oom Z., en dat verzoekers oom A.K. omwille van zijn tewerkstelling voor de KPF werd doodgeschoten door de taliban wordt heden niet betwist. Doch op zich kan hieruit niet blijken dat verzoeker zelf daadwerkelijk persoonlijk problemen zou ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan, gelet op het hoger vastgestelde ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker stelt: “Wanneer de verweerder aanvoert dat dergelijke documenten alleen kunnen worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, vormt dit een onjuiste toepassing van de wet.”, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten enkele bewijswaarde zouden hebben indien zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund.

Verder wijst de Raad erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan de taskara van verzoeker geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op de discrepantie tussen de hierin vermelde

geboortedatum van verzoeker en het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (zie *supra*). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

De overige aan het verzoekschrift toegevoegde stukken (stukken 4-19) bevatten enkel informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker en volstaan op zich dan ook niet teneinde de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog te herstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt: *“Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoeker naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan.”*, dient vastgesteld dat zulks nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee

verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

9. *In casu* betoogt verzoeker als volgt: “De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, Zijn reis en zijn verblijf van meer dan een jaar in België, hebben dan ook een duidelijke impact op hem nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reïntegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Hij zal dan ook zonder enige twijfel als verwesterd worden gepercipieerd en daardoor opnieuw een reëel risico voor zijn leven kennen.”

De Raad herhaalt in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man die omstreeks het jaar 2002 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken rond maart 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds minstens 18 jaar oud (cfr. leeftijdsonderzoek Dienst Voogdij (zie *supra*)). Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ongeveer drie jaar in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij komt immers niet verder dan te stellen dat hij een heel andere kledingstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en dat hij Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze zijn kleding en/of zijn gedrag zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat hij Engelse en Franse woorden gebruikt, in België bepaalde kleding draagt of naar muziek luistert, kan op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Khost. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

13. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS